

Ik, Fenna van Rijswijk, een jonge vrouw, 17 jaar oud.

Ik, een documentairemaker over de onafhankelijkheid van Indonesië.

Ik, een individu dat 1,5 jaar geleden helemaal niks van het Indische verleden afwist.

Wat kan ik jullie vertellen?

Misschien is ik niet de beste denkwijze. Laten we vanuit ons denken, ons samen.

Zoals Gerard B. Berends schreef:

Laten we samen door een hoepel springen

Alsof we samen tijger zijn in een circus

Laten we elkaar stevig bij de hand houden

alsof we samen één houten been hebben

Laten we samen één gemiddelde temperatuur hebben en een neef in de buurt van Oslo

Laten we als dit alles niet kan, samen vallen,
samenvallen in een zee, een taart of een gedicht

Laten we samen kijken naar het verleden, samen het gemis delen,
zodat we samen niet kunnen vergeten.

Toen ik voor mijn profielwerkstuk van school besloot om een korte documentaire te maken over de onafhankelijkheid van Indonesië opende dat veel deuren.

Één van die deuren was dat mijn twee groottooms in Indonesië betrokken waren bij de militaire acties.

Ik ben daarover in gesprek gegaan met mijn familie, want die groottooms konden mij er zelf niet meer over vertellen.

Naast mijn eigen familiegeschiedenis verdiepte ik me ook in de Indische geschiedenis.

Want op scholen krijgt die geschiedenis nauwelijks aandacht.

Aan schoolgenoten en docenten heb ik daarom ook de documentaire laten zien.

Het zette mensen aan het denken en we deelden onze verhalen.

Het maken van de documentaire heeft dus niet alleen deuren geopend voor mij, maar ook voor de kijker.

Laten we samen deuren blijven openen.

Laten we samen kijken naar het verleden, samen het gemis delen, zodat we samen niet kunnen vergeten.

Ik nodig jullie uit om samen in gesprek te gaan.

Volwassenen: Kunnen jullie met ons delen?

Leeftijdgenoten: Stel die vragen

Zodat we samen kunnen kijken naar het verleden, het gemis kunnen delen. Maar ook zodat we samen niet kunnen vergeten Jij, ik en ieder die volgt.